

Létrehozás ideje: 2011-05-20 Szerző: Szentesi Zöldi László

Rekviem egy iskoláért

Szentesített szocializmus – a rendszerváltozás környékén ezzel a címmel bátor cikket írtak Szentes város közállapotairól. A szójáték világos: Szentesen a szocializmus valami egészen sötét válfaja fejlődött ki, és az akkori cikkíró jelezni kívánta, hogy a kommunista kiskirályok kora nem járt le.

Mit írhatnánk ma, 2011-ben, ha nem a kristálytisza igazságot: a szentesített szocializmus tovább dühöng Szentesen. Lehet, hogy a kétharmad diadalt ül az országban, de Szirbik Imre szocialista polgármester magánbirodalmában nemhogy rendszerváltás, még módszerváltás sem történt. Ha valaki nem hódol a helyi politikai-gazdasági hatalomnak, körön kívül kerül, és aki nem fogja be a száját, megnézheti magát.

Tudom, mit beszélek, ott születtem. Gyerek voltam még, amikor ez a Szirbik Imre nevű ember fiatal tanácselnökként a május 1-jei vörös drapériák előtt boldogan integetett busafejű barátaival. Már főiskolás voltam, amikor ezt a Szirbik Imrét elítélte a bíróság, mert a Szenteshús Kft. tanácsadójaként „a fizetőképesség látszatát keltve tévedésbe ejtette a beszállító társaságokat és a kistermelőket”. Magyarul: Bajnai Gordont alakított, csak éppen nem libákkal, hanem sertésekkel. És már felnőtt, meglett emberként most azon kapom magam, hogy még mindig ez a múltból megörökölt ember vezeti a települést. A szentesiek örökké el nem múló szégyene, hogy a tanácselnökből átvedlett újkapitalistát sorozatban alkalmasnak találták a város vezetésére.

De nem is ezért írom ezt a cikket. Hanem azért, mert a rettegés városában, az elnémított vélemények és halk suttogás honában, vagyis Szentesen bezárnak két általános iskolát. Az egyik, a Petőfi Sándorról elnevezett, mintegy százéves intézmény valóságos jelképe Szentesnek. Az épület előtt ott áll az olimpiai fa, Lőrincz Márton, a berlini olimpia birkózóbajnoka ültette oda vagy nyolcvan éve. A Petőfiben hosszú évtizedek óta rangos ének-zenei képzés folyik, kiváló tanárok egész sora hálás nemzedékeket bocsátott útjára. A Petőfit egyszerűen nem lehet bezárni. Ha megteszik, hadat üzennek mindenkinek, aki ott gyerekeskedett. Emlékszem az évváró hangversenyek izgalmára a Tóth József Színházteremben, az iskola előtti alkalmi jégpályára, ahol karácsony táján nagyokat estünk. Ha beléptünk az iskolába, a bejáratnál balra hatalmas térkép mutatta, merre járt Petőfi Sándor a hazában. Előttem van, ahogyan a palánkon átrúgott teniszlabdát kunyeráltuk vissza a nagyszünetben. A pincében a gyakorlati foglalkozásokra készülve magunkba szippantottuk a friss faforgács illatát, és zengett a lépcsőház a gyerekzsivajtól. És a nagyobb fiúk az iskola mellett délután Simsont bőggetve lelkesen oktattak minket arról, hogy a P. Mobil és a Ricse a legjobb zenekar Magyarországon... Hosszú évek óta álmodom az általános iskolámmal, és olyankor rémisztően nagynak tűnik minden, az egykori kisgyerek szemével méregetem a falakat, az osztálytársaimat, ott járok újra a lépcsőházban – és aztán mindig jó érzéssel riadok fel.

Nem, a Petőfit nem zárhatják be... Százak és ezrek emlékképeit nem törhetik szét.

Bármibe le merem fogadni, hogy az ügy intézői máris pontosan tudják, milyen termelő ágazatba kapcsolják majd be a bezárt iskolát. Az ingatlan felettébb értékes, jó helyen, jó állapotban van. Kár lenne veszni hagyni, előbb kirúgjuk onnan a sok felesleges gyereket, várunk néhány évet, aztán majd fizetős idősotthont vagy valami jól tejlő intézményt nyitunk, de csitt, erről egy szót se, majd ha elment az országos sajtó, megdumáljuk, Karikó-Tóth alpolgármesterem.

Az iskolabezárás mögött persze hús-vér embereket találunk. Tanárokat, iskolai alkalmazottakat, esélyegyenlőségre áhítózó gyerekeket. Mostantól mehetnek máshova. A Petőfibe összetrombitált szülői értekezleten a polgármester azt is megmondta, hova menjenek: a Klauzál utcai általános iskolába. Szentesen még szabad iskolaválasztási jog sincsen eszerint: a polgármester bölcsen eligazít, a szülők pedig oda íratják csemetéiket, ahová a városi nagyember mondja.

Négyszáz gyereknek mutatott utat a polgármester. Ők nem számítanak: statisztikai adatok egy mocskos színjátékban.

A szentesiek érdemben semmit nem tehetnek a két iskola, a Damjanich és a Petőfi megmentéséért. A szülők és a tanárok tüntettek ugyan, de nyilvánvalóan jól tudják, hogy a polgármester megjegyzi a Kossuth téren feltűnedező arcokat. A hírek szerint a városvezetés időközben már a tantestületeket is megosztotta. A helyi evangélikus lelkész, aki háttérbeszélgetést folytatott Szirbikkal a Petőfi esetleges átadásáról, a Magyar Hírlap feltáró cikke óta kihátrált az ügyből. A helyi ellenzék is hallgat. Május 30-án hivatalosan is eldőlt a két iskola sorsa a szentesi testületi ülésen, és egyáltalán nem úgy fest, hogy bárki is ráborítja az asztalt a kezdeményezőre.

Szentes láttelel. A másik Magyarország. Emberek szájjárral, félelemben, tehetetlenül. Ilyen is van. Jut eszembe: az ősszel osztálytalálkozót tartunk, már meg is kaptam a meghívót. Majd átmegyünk Csongrádra, és beülünk valahova. Iskolánk már nincs, ahol összegyűljünk.